

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνέγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ· ΕΚΔΟΤΗΣ· ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθῆναις, 17 Μαΐου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 24

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΑΝΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΘΡΟΝΟ

Τὸ ἔτος 138 τῆς Ἑγίρας (*), ἓνα δειλιγδὸ τοῦ φθινοπώρου, ὁ Ἀλῆ-Μεκάρ, ἓνα παιδί ἀπὸ τὴν Περσία, καθόταν σ' ἓνα λειβάδι, κοντὰ στὸ Ἰσπαχάν, καὶ πρόσεχε τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του ποὺ ἔβοσκαν. Ἐκατὸ ἀρνάδες, ἐννιά κατσίκες, ἓνας μεγάλος τράγος, πέντε ἀγελάδες καὶ δυὸ καμήλες ἀποτελοῦσαν τὸ κοπάδι τοῦ πατέρα του. Τρεῖς πελώριοι σκύλοι ἦταν οἱ προσεχτικοί του φύλακες. Κι' ἔτσι ὁ Ἀλῆ Μεκάρ μπορούσε ξένοιαστα νὰ παίζει τὴ φλογέρα του ἢ νὰ ἀνειροπολεῖ ὠραῖα πράγματα, πολὺ τὸ ἀνῆλθε, πολὺ.

Τί μονότονη ἡ ζωὴ ποὺ περνῶ! συλλογιζόταν. Νὰ σκάσω, νὰ ὀργάνω, νὰ βόσκω τὰ ζῶα. Τὸ σήμερον εἶναι ὅπως ἦταν τὸ χτές καὶ τ' αὔριο θάναι ὅπως εἶναι τὸ σήμερον. Βαρέθηκα πιά! Ἄλλοι εἶναι ἄρχοντες λαμπροί, ἔχουν στρατούς, ἔχουν καράδια, ἔχουν παλάτια! Ἐγὼ ἔχω τὴ φλογέρα καὶ τὴν ἀξίαν! Πφ! παλιοζωή!..

(*) Ἡ Ἑγίρα, καθὼς θὰ ἑρῇτε, ἀρχίζει στὰ 622 μ. Χ. Ὅστε τὸ ἔτος 138 τῶν Μουσουλμάνων εἶναι τὸ δικό μας 760 μ. Χ.

Καθὼς ἦταν βυθισμένος σ' αὐτὲς τίς σκέψεις, ἀκούει πίσω του σάλπιγγες. Γυρίζει τότε καὶ βλέπει μιὰ συνοδεία ἀπὸ θαυμασίους ἵππους, ποὺ πηγαιναν πρὸς τὸ βουνὸ γιὰ νὰ κυνηγήσουν λύκους κι' ἀγριοχοίρους. Πρῶτος-πρῶτος ἦταν ὁ Ἀμάρ-Ἀδάρ, ὁ γιὸς τοῦ Σουλτάνου, συνομήλικος μὲ τὸν Ἀλῆ Μεκάρ. Ἦταν ντυμένος λαμπρὰ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἓνα τεράστιο τόξο.

— Ἀ, εἶπε ὁ νεαρὸς βοσκός, τί εὐτυχισμένοι ὄσοι ζοῦν μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεγαλοπρέπεια! Γιατί ὁ Ἀλλάχ ὁ παντοδύναμος δὲ μ' ἔκανε καὶ μένα βασιλόπουλο, παρὰ μ' ἔρριξε στὴ φτώχεια, νὰ βόσκω πρόβατα!

Κι' ἔμεινε ἀμίλητος, γεμάτος μαράζι.

Καθὼς ἔπλετε ὁ ἥλιος κι' ἀρχίζε νὰ νυχτώνει, ὁ νέος βυθίστηκε σὲ μιὰ νάρκη, ποὺ δὲν ἐμοίραζε οὔτε μὲ ἵπνο, οὔτε μὲ ἀγρύπνια. Ἡ ὄψη του θόλωνε κι' ἡ σκέψη του μαζί.

Θαμπὰ σχήματα περνοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια του καὶ παρὰ

«Ἐνας μεγαλόσωμος σκλάβος τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του...» (Σελ. 277, στ. γ')

ἔνοιον ἦχοι χτυποῦσαν τ' αὐτιά του κι' ἔσθυναν ἀμέσως. Τέλος, μιὰ πελώρια σκιά ἀνθρώπου φάνηκε σὰ νὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ στάθηκε μπρὸς του.

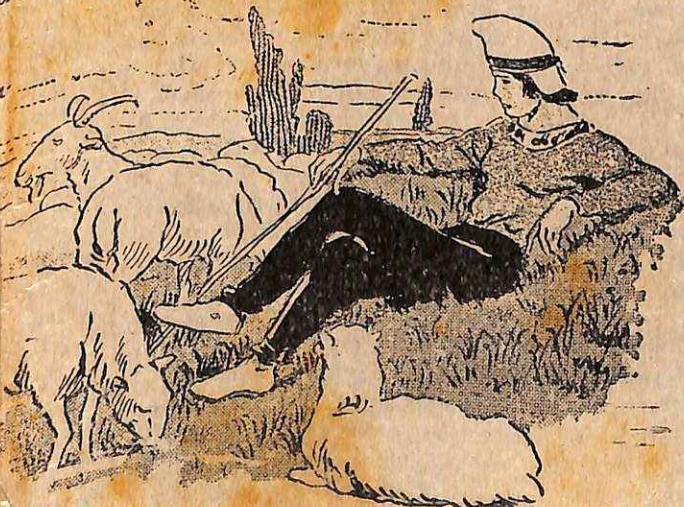
— Εἰμαι ὁ Μπεμάρ, τοῦ εἶπε, τὸ μεγάλο Πνεῦμα τοῦ Ἀλλάχ. Τὰ λόγια σου καὶ τὰ παραπόνά σου ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιά μου. Πές μου τί ἐπιθυμεῖς.

— Σιχαίνομαι τὴ ζωὴ τοῦ βοσκού. Ἦθελα νάμουν βασιλόπουλο.

— Καλὰ. Γίνου λοιπὸν βασιλόπουλο! Καὶ τὸ Πνεῦμα ἄγγιξε τὸν Ἀλῆ Μεκάρ μὲ τὸ χρυσοῦ ραβδί του.

Τ' ἄλλο πρωτ', σὲ μιὰ μεγάλη σάλα τοῦ παλατιοῦ στὰ Σοῦστα, ἓνα παιδί ξυπνοῦσε μὲ ἦχους βιολιῶν καὶ κιθάρας. Μόλις ἀνοιξε τὰ μάτια του, ἓνας ἀρχοντας τὸν χαιρέτησε ταπεινὰ κι' ἓνας μεγαλόσωμος σκλάβος τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν πῆγε στὸ μπάνιο του, νὰ λουστῇ μὲ μυρωδάτο νερό.

Τὸ παιδί θυμόταν ἀμυδρὰ πὺς ἔβασκε κάποτε πρόβατα στὸ λειβάδι. Μὰ σήμερον ἦταν ὁ Σαλέμ Σιμά, ἀληθινὸς πρίγκιπας, ποὺ ὅλοι τὸν χαιρετοῦσαν μὲ φόβο καὶ σεβασμό.

«Πρόσεχε τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του...» (Σελ. 277, στ. α')